

Samo Kreutz

Pesmi

Aprilska pesem

prvi plamen razrasle trave
globoko med sragami zemlje

pa vmes
še spotegnjeno brazdje dreves

prav vse brez konca
brez ujemanja

le nekaj podobnega nebu
se krade naokrog
in išče meje mojega glasu

Poganjek časa

že navsezgodaj to jutro
se je razcvetel nad vzniklo travo
in se zapredel v daljavo

da bi se pred popoldnevom
zbratil s svetlikavimi gozdovi
ter odklenjenimi polji

pa se globoko na večer polegel
dokler ga ne bi zopet
bilo samo še za spotegnjen otep

čez vso naslednjo grudasto večnost

Vse v sencah

po tihem je prišla
nepovabljena in sama –
jutranja sončava

ter se skozi line
čisto zadnje dremave hiše
splazila pod veke
vse do zenice

da bi takoj za tem postala
le še ena senca

med sencami

Strah (ob desetih)

komaj kaj čez polovico
je izpito –
to belikavo dopoldne

za zavesami pogleda
na tankih karnisah obnebja
in za splašenim laježem brezbesedja

tako pritajeno
kot bi skrivaj samo še čakalo

kdaj si ga večer odtisne
globoko v podkožje –
enakomerno izštevajoče

Poletno stišje

širom odprta ovojnica dneva

svet v njej je kakor iz enega diha
na oprsje si hlastno pripenja
skodrane njive ljudi in razlite hiše

samo nekoliko kasneje
pa še težo reke
čez to oskorjeno poletje

neposredno pred poldnevom

kajti le tako se potem veliko laže
pregane v bolj dozorelo –
molčanje

Na pozno jesen

je še širjava
bolj pepelnata

pod tesnim pokrivalom dežja
z vsakim dnem hlastneje zakriva
svoj napol izjedeni obraz

preden se počasi in skoraj tipaje
znova prelije
v spotegnjene obrise

le za dih stran
od nas